

Bakalárska práca sa zameriava na problém komplementárnosti dvoch prístupov k subjektu, ktoré rozvíja Michel Foucault v rámci genealógie moderného individua. Zatiaľ čo v 70-tych rokoch obracia pozornosť na analýzu spôsobov, akými moc produkuje subjekty, ktoré sa javia ako úplne podriadené mocenským vzťahom a praktikám, v neskoršom takzvanom etickom období Foucault naopak vyzdvihuje rozmanité podoby seba-formujúcej praxe či technológií seba samého, ktoré sa zďaleka neredukujú na prispôbenie sa normám ustanoveným zvonku. Práca sa pokúsi explikovať problém subjektivity z perspektívy všeobecnejšieho rámca dejín režimov pravdy, ktorý zastrešuje viac-menej všetky Foucaultove genealogické analýzy. Výklad zohľadní nasledujúce otázky: 1) Nakoľko je možné oba tieto prístupy k procesom subjektívácie chápať ako komplementárne? 2) Ak Foucault sám prehlasuje, že jeho genealógia etiky nemá za cieľ nájsť v antickej starosti o seba priamu inšpiráciu pre dnešok, v akom ohľade môžu byť kriticko-historické exkurzy do rozmanitých podôb etického seba-vzťahu východiskom pre hľadanie nových podôb seba-formujúcej praxe v súčasnej spoločnosti? 3) V akom pomere sú tak disciplinárne a regulačné techniky formujúce moderného jednotlivca k praktikám slobody, na ktoré Foucault odkazuje vo svojich posledných článkoch a rozhovoroch?